

שור מתאים יכולה להשיג הישגים מרשימים מבלי להזדקק לפיכור קים גסים.

אין היא זקוקה לניהול לוחמה פסיכולוגית באמצעות הדלפות כוזבות לאמצעייה התקשורת. כפי שקרה בפרשת אבו-חצירא. אין היא זקוקה לביום שיחזוריים מפובר רקים, כפי שעשתה בפרשת רצח רחל הלר בחיפה ורצח אלי בעדש ובתניה. אין היא זקוקה להעלמת עובדות, כמו בפרשת סלומון אבו בתל-אביב. אין היא זקוקה אף לפריצה בלתי-חוקית למיבנה, כמו בפרשת הרצח הכפול בתל-אביב.

נהפוך הוא: שיטות אלה של זרזון ומשמרת לא באות אלא לחפות על חוסר יעילות וחוסר-יצירה, משכחי רות עלזכות ומידחמות פני-מיות.

בחממה של אי-חוקיות יכול להצליח גם מי שאינו מוכשר ל- שום דבר, מילבד עינוי עצירים. הריסת החממה הזאת, והכנסת אורירצח למיסדרונות המיטרה, הן תנאים מוקדמים להכרה.

איך להבריא: איך לעצור את הסרטן הזה ולהציל את הגוף?

לשם כך דרוש מטאטאי ברזל של חוקיות.

יש לבטל האלתר, ולחלוטין, את כל מערכת החקירה השיפוט ה- נגימיים של המיטרה.

שוטר שסרה — מקומו על ספסליה הנאשמים, כמו כל נושע אחר — ויותר ממנו.

מי שנשבע לשקר בבית-המיש- ט — ולא חשוב אם זה קרה בעת קשה להוצאת פקודת-מעצר או עת מישפט רצח — מקומו בבית- סוהר, במקומו של האיש שאיתו צה השוטר להכניס אל מאחורי סורגים.

מי שזייף ראיות, סחט הודאות דרכים בלתי-שורות, פיברק ש- רים, העלים עובדות — מקומו

כל שוטר או קצין, עד לדרגה גבוהה ביותר, שנתן יד לשיטת פסולות, או שידע עליהן ועצם ין, או שהזדיק אותן אחרי מע- ה — דינו אחד: לעוף מן הי- שטרה, ומייד.

דרושה הקמתה של ועדת קורה ממלכתית, על פי חוק עזרת-החקירה, שתחשוף את כל הפרשות האלה, תזיח את האחראים להן מי- חנה פוליטית, מוסדית ו- דפרית, ותקבע הנחיות ל- יחור כללי של המיטרה, ו המסדר ועד לגג.

כפי שהערנו בשבוע שעבר כי בועזן זה — מדינה, שהקימה דת-חקירה ממלכתית לחשיפת שחיתות בספורט, חייבת לנקוט צד זה כאשר מדובר במוסד ש- דל כולנו, כל אורחי המדינה, לוי בידו לשבט ולחסד, וכי מי איתנו בטוח שלא יפול מחר בידי קר חסר-מצפון, אשר יפברק דו ראיות, יענה אותו בכלא, מיד נגדו עדות-שקר?

לכדים אכלו את בשרה של איובל, שפיברקה הוכחות כי שפטו של נבות היוזרעאלי. איננו מבקשים לשלוח כלבים י לאכול את בשרו של איש. הטיהור דרוש. **וזא תהי כאיובל מישי- יתישראל!**

במדינה

העם

כירה ומצב-ריו

כמו האוסטרלים לפני ארבעים שנים, הראו הסקוטים ליהודים איך אפשר לשמח — בעזרת האלכוהול

הסקוטים באו, ראו, ניצחו, שחו והלכו.

לוותיקים הזכירה הפלישה הי- סקוטים את הימים הגדולים ברא- שית מלחמת-העולם השניה, כא- שר הגיעה לארץ אוגדה של חי- לים אוסטרליים. ה"אוסיס", שהיו פרו-ישראלים (ואנטי-ערביים) מסורתיים, עוד מימי מלחמת- העולם הראשונה, כתרו מן הרגע הראשון ברית-נישואין עם היישוב היהודי.

במשך כמה שבועות של ירח- דבש סוער השתוללו האוסטרלים מגודלי-הגוף ברוח טובה בתל- אביב, הפקיעו עלות-נפט רתומות לסוסים, פיזרו מטבעות לילדים, התנדדו שיכורים על שפת-הים של תל-אביב, הכל אהבו אותם, והם אהבו את הכל.

הפלישה של חובבי-הכדורגל הי- סקוטיים בשבוע שעבר היתה מ- עין חזרה-זוטא על אותו מחזה. הסקוטים העליונים הרעישו את תל- אביב, שחו, ניסו להתחיל עם הי- בנות, שחו, למדו כמה מילים בי- עברית, שחו, שרו ושחו (ראה מחטיבה למטיבה).

מי שחשש מפני מהומות, הרי- סת בארים וקטטות של גילופין — יכול היה לנשום לרווחה. גם בהי- חם שיכורים הסתפקו הסקוטים, במיקרים קיצוניים, בהרמת חצאי- יותיהם ובהצגת ערוותם — גילוי בוטה של חיבה טובת-לב. לא היו תקריות שליליות.

לאורחי ישראל חמוצי-הלבב, המקטרים תמיד, שאינם יודעים לעלו ולשמח גם בפורים וביום- העצמאות, נתנו הסקוטים ייעור של עליות ספונטאניות. האלכוהול, שאינו מקובל על היהודים, עזר.

הממשלה

לגוזר ולספר לחברים

המדינאי הישראלי דומה למאהב הישראלי: האבר העיקרי שלו הוא הפה

אחת ההלצות הישראליות האר- נתטיות ביותר שואלת: "מדוע גומר הגבר הישראלי כל-כך מהר?" התשובה: "מפני שהוא צריך לרוץ ולספר לחברים."

אין הבדל בין הגבר הישראלי ובין המדינאי הישראלי. כוח-הברי- צוע של שניהם נופל בהרבה מ- כוח-הדיבור שלהם. האבר העיקר- רי של שניהם הוא הפה.

רק "רבורט". בשנות ה-30 התלונן מדינאי מצרי על פגישה חשאית שהיתה לו עם נציג המח- לקה המדינית של הסוכנות היהוד- דית. היה זה אליהו ששון, אביו של משה ששון, המייעד עתה לי- תפקיד שגריר ישראל במצריים.

התלונן המצרי: "ששון ביקש לקיים עימי פגישה. הסכמת, בי- תנאי שהפגישה תהיה חשאית. נפי- גשנו ולא הגענו לשום סיכום. אחר-כך ישב ששון וכתב רבורט (רפורט — דו"ח באנגלית). הי- רבורט הודלק לעיתונות. נגרם לי- נזק ציבורי עצום. הקיצוניים תק- פו אותי בשפץ-קצף. וזאת היתה התוצאה היחידה של השיחה."

סקוטים מצוינים ערוותם אחרי-הניצחון
הכל אהבו אותם, והם אהבו את הכל

גה. הכוונה: למנוע מהיהודים את האפשרות הפיסית "לנשור" ולהגר לארץ שבה הם בוחרים.

לפי דולצין, ברזנייב נטה להס- כים, אך מישוה בצמרת הסובייטית חיבל בכך.

גילוי זה לא היה רק מעילה באמון ופיטפוט חסר-אחריות. הוא גם חיבל בכל אפשרות לחדש את המאמץ ולשנות את ההחלטה. גם הסובייטים למדו, בוודאי, כי אסור לנהל מגעים חשאיים כלשהם עם הצמרת הישראלית — הפה הפתוח אינו משאיר מקום לדיפלומטיה.

השיא בא השבוע, כאשר פי- סם עורך ל'אקספרס' הפאריסי, איו קיו, שביקר לאחרונה בארץ, כי המלך חוסיין טס לפני חמש שנים לתל-אביב והתאכסן בבית- ההארה הסודי של הממשלה.

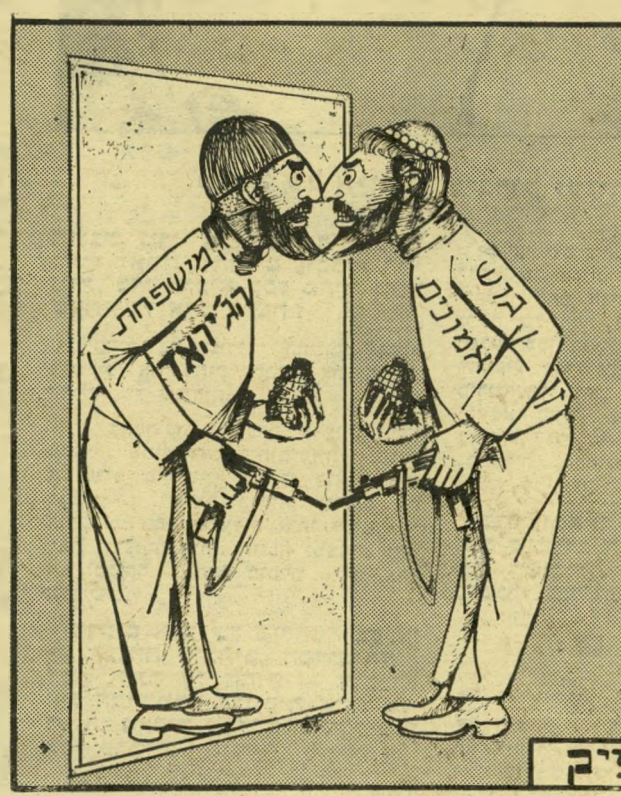
פירסום כזה, שיכול היה לביא רק ממקורות ישראליים, תקע סכין בגבו של המלך העומד עתה בהת- קפה חריפה הן מצד סוריה, הן מצד מצריים.

בשעה שראשי המערך מפטטים על "אופציה ירדנית", יחשוב המלך פעמיים לפני שיסכים בעתיד אף לדבר עם שליח ישראלי. הודאה מבישה. נראה כי משרד-החוץ הישראלי השלים עם המצב. אחרי שפורסם בארץ דו"ח סודי של השגריר הישראלי בקאי- היר על פגישתו עם נשיא-מצריים, לא נמסר הדו"ח של שר-החוץ על פגישתו עם נשיא ארצות-הברית ואנשיו לשרי ישראל. יצחק שמיר שלח רק "דו"ח תמציתי", וגם זה נמסר לשרים רק בעל-פה. כדי שלא יוכלו להדליפו מילה במייה. קשה להעלות על הדעת הודאה מבישה יותר בפשיטת-רגל מדינית ומוסרית.

להיות שר-החוץ של הליכוד, לפני שדיין חטף ממנו את הפרי. גילה דולצין: נשלח שליח חשאי לליאוניד ברזנייב כדי לשכנע אותו לאפשר טיסה יש- רה של יהודים מברית-המועצות לישראל, בלי חניית-ביניים בווי- נה.

המסקנה שיסיקו המלכים: אסור להיפגש עם מדינאים ישראליים. אסור לנגוע בהם בקלשון.

שליח לברזנייב. הפה הי- דול של דיין לא נשאר בודד. מייד אחיו פתח את פיו אריה דולצין, יו"ר הסוכנות, שהתכוון בשעתו

בבואה נאמנה